

Napút-füzetek

10.

Németh István Péter

Arácsi Anakreon

Bordaloskönyv

Tapolczai bordal

Kertész Károlynak

Horatiusnak a Soracté,
Berzsenyinknek a Ság,
Néked a Szentgyörgy-hegy jutott.

Telente ha hó fedi,
rendek karóit innen
szálanként látni,
fehérre meszelt présházaiból
viszont csak a zsuppot.
Nagy borháza tetején hordó,
azon pannon Bacchus lovagol,
forrásvizet köp a kút kőoroszlánja.

Tavaszontra
néhol már kong a
száraz donga,
nem talál köztük bort,
van olyan gazda,
bár számlálta, hogy a pincekulcs
hányszor is csikordult.
Harsányabbak a virágzó mandulák.

Nyáron majd szemem itt
be is pókhálósodik,
rajta öröm könnyű könyűje ragyog, csöpp.
És úgy lepi a köd,
hogy az egész Badacsony lesz
amögött.

Áttetsző megannyi mag-nyelvű
apróka harang
szüretkor a szőlő
tőkéje alatt.

Achát a bakhát.

Színarany giling-
galang
füledbe csilingel,
kárpótol mindenért
minden ért
bilinggel
!

Anakreon a Szentgyörgy-hegyen

A bazaltorgonák szürke sípjai kő-tallérokka hullanak széjjel
a hegytető fenyői alatt, ám nincsen olyan hős Kinizsi Palkónk már,
hogy megtartsa közülük egyet is tenyerén, akárha malomkövet
s arról kínálja inni, ha e tájra vetődne királya. Bár
bora bőven volna a hegynek, Napja is benne merülve ragyog,
és millió éves. Szőlősor: smaragd láva folyik alá a csárdaromig,
hol Sobri Jóska ültette ölébe Répa Rozit hajdanán.

Innen még a városka melletti laktanyákat is látni,
varjak kavarognak fölötte: fekete felhők,
tarlóégetések égi emléke a kékben.
Kaccsok sem csimpaszkodnak föl ott a szögesdrótra.
Zöld bádóg, kartalan Krisztus valahány lőtábla,
s szomjas minden kipirult arcú kiskatona.
Egyikük sóhaja idáig hallik: *józan halál helyett
mámoros életet adj inkább nekem, Liber Atyám!*

Boldog Henrik egy bõczenkörnyéki szőlőhegyen

— Kr. u. 1310 körül —

fönt a csúcs nyershús-rőt
hópólyás dolomit
hegyről völgybe szőlők
szaladnak templomig

kezem munkához lát
még itt minden reggel
ám szívem már hozzá
tart madár-sereggel — — —

madárpárban hű Ti
tenyerem betűi
szememre szorított
verdesétek M M
itt hagytok alighogy
elföditek mennyem

Egy pannon Priapusz szüreti himnusza

kegyes Szent Orbán pápánk
Callixtus után tán-tán
nem hiába pápálkodtál
kérünk téged segélj meg minket
látod micsoda készüllet
szüret lesz szüret

zöldrohadás jött peronosz
mindenféle gonosz
seregestül seregély
akkor is mondtuk
segélj meg
minket megsegélj

holnap kezdjük a hegyen
hogy szőlőből most már must legyen
de még addig jóelőre
vizet hordunk kármentőbe
ab avus nagyapám nagyapjának
is így tanították
dagadjanak meg a dongák
fakád nekünk ne könnyezzen és
ne billegjen lábainál
igazítjuk a prést
darálónk a rozsda szerint
évet öregedett megint
hadd szolgáljon idén is

hordók lehellete kén-íz

pincsesötétben diópác-éjszaka
nem is lehetne egymaga
a törékeny hébér ajaka
mert a reácsókolt csönd muzsika
amint a Holdból fuvintja
Szent Cecilia

sarokban meg állingál csak
a puttony – puttonyba
pedig puttóka
onnan leskel rád
kubista báb
a muszkolófa

---

kérünk szépen Szent Orbán
ha esendő voltunk folytán
nyakló nélkül szítt ó bor bánt
megbocsásd ez őszi vihancot
pir-virág nőljön mindnyájunk orrán
ne orbánc ott
hadd legyünk lehessünk végre
jó hírrel ordonáncok

A pannon Priapusz-könyvből

Priapos, a görög hitregében szereplő mezei és kerti istenség. Atyja Dionysos (mások szerint Adonis vagy Hermes), anyja Aphrodite. Eleinte helyi istenség volt a Hellespontos mellékén, Lampsakosban a természetben rejlő termékenység démonául tisztelték. Később ő lett az érzéki élvezet, egyúttal a szőlők és kertek istene; áldozatai a szamár és a mezei terményeknek zsengéi. határköveken szakállas fejű hermáit látjuk, szobrokon és festményeken teljes alakját hosszú szakállal, nagy phallosszal, köpenyében gyümölcsöket, ölében kövér kis Erosokat emelve. Madár- és tolvajjesztőként is felállították a gyümölcsösökben.

I.

Rőtre bekenceficélte a gazda dorongomat, 'acskóm;
2 füge s ágfa: eső múltán pöffed a lőcs.
Lassu csigák bizserélték eddigelé is a fustélyt.
Mind mire végire ér: útján bíbor a nyál.

2

Hamarost oly csupasszá
lesz mindenik ág, mint amilyen pőre
husángom, minék nyögdcicsélve dörgölődzétl.
Hogy jutalmul rá iker cseresznyét akasszá',
várhatsz; megmondom előre:
ősz jön! Ősz. S tél.

Priapusz-szerenád

Hol még gyerekkorod sírását,
tüzön zöldvenyige sírását hallani –
ott szaladoztak rám s át
meg át fontak karodnak arany kaccsai.

Hol meg-megroppanva olajosan fénylik
az éjszakára szorított prés bordáinkkal –
ott kés-szőke rafia-hajad mindétig
nyiszolódik a torkomon mint dal.

Holott számlált év. Egyre. Holott csak ujjam darálóba.
A mustkádát a gazda télire majd kisikálja –
addig szemem szétfroccsent 2 boldog bogyója
elijedt seregélymadarak csőréből nézhet, néz hátra.

Naplósorok a furdalásról

Parancs János emlékének

Hányszor meg hányszor föltúrtam már a múltam,
akárha szölleje gyökerét féltő őseim közül bárki,
aki képes volt fölászni az egész domoldalt
egyetlen lótetű után, –

mi lehetett a bűn?

Amit ha megtalállok én,
a Jóisten is horgára tűzheti majd,
s oly csodás, szívárványos halat fog ki vele,
hogy összeszaladnak körötte a gyerekek.

Alkonyi seregélyek

Á
valánk sereg seregély
szőlőitek
l
~
félthetitek

h
a

fe-
lő-
lünk

feketedik a parti szegély
de így este ha elnémul ama ránk rikongató
sereg seregélyt ringat a nád ringat a tó
álmodban mintha ezt hallanád
ringat a tó

r
i
n
g
a
t

a

n
á
d
!

Anakreon (ősz) naplósoraiból III.

Ősszel majd összehajtják azt a pingpongasztalt,
amin, hisz tudod,
becsukják, mint egy fatáblás ó kódexet,
le is láncolják a teraszkorlátra,
akárha klastromok könyvtáraiban állna csak
szerelmünk régi éneke.

Anakreon szédül

Ég-kék legfönn.
Hegy-kék a túlsó parton.
Ég-víz-kék Balaton.

Innenső zöld part.
Sárga repcetábla.
Zöld árok balra.

Leégetett, koromló tarló.
Frissen sarjadott zsenge nád.
Bazaltzuzalékpor-szürke út.

Zöld árok jobbra.
Fehér orgonabokrok azon is túl.
Majd bakháton szaladó szőlősorok.

S megint csak
az itteni hegyek kékjétől
visszakanyarul odaátra
az ég-kék – – –

Csupán körmeiden a lakk
vereslik jobban a pipacsnál!
Csupán ruhád zöldellőbb
karcsú derekadon a nádnál!
Csupán szemed kékje világlóbb
a búzavirágnál!
Csupán hajad aranylik inkább
mint a repcecsokor!

Miért nem hagyod hát, hogy
belédkaroljak?

Naplósorok – búcsúpohárra

A Balatonkörnyéken egyre többen vágják ki szőlőskertjüket.
Pedig a bece-hegyi poéta, ama kínai bajszerű, Csu Fu megírta nekünk,
hogy barbár dolog az. Aztán ő is kivágatta, mint a többiek. A jövedéki
bortörvény, az adó, a permetszer-árak s megannyi ok miatt
egyre nehezebb lett a gazdák sorsa s látnivaló
mind értelmetlenebb a munkájuk.

Hát Csu Fu után már mit
is tehetnék magam?

Versekből való
lugast nevelek.
Metszem a
nem odavalót,
fattyazom a
hajló sorokat,
magasba
fussanak föl,
kapaszkodjanak
és szépen tartsák
az édes fürtöket,
jutalmul
érleljék be
valahányuk!
Szóló szőlőt

teremjenek nekem vigaszul a versek,
miken nem fog a balaska éle, sem a fűrész foga soha, soha!
BALATONFÜRED, 2 000. JÚLIUS TIZENKETTEDIKÉN.

Arácsi csizió

Varga Bélának

Hogy szaporíthasd, metszd meg a szőlődet januárban!
Tartsd borod ég fele, hogy tiszta-e, nem zavaros?

Ha Farsang hava jó: óvd a rügyek áttelelését!
Húzd ki a kordonodat, metssz! Fontolva haladj!

Nem gyógyulnak a szőlőtőn a sebek sose, így metssz,
úgy női el a növény. Mosd le permetegen!

Trágyázz! Veny'gét Szent György már ne találjon a rendben!
Ne halogass kötözést! Tőd vadak ellen is óvd!

Május esője ha bármi kevés vagy bármi özőnvíz:
úgyként üdvös a gond, míg a talajt lazítod!

Tőkéd június árnyai sértik. Tépd a levélt, hol
nem kell! Hónaljazz! Süsse bogyóid a Nap!

Lisztharmat vagy szürkepenész, peronosz: nagy a kár, ha
kórságukra feledsz szert bár Anna-napon...

Priáp már ha nem áll, kéznél van harci kereplőd;
hessentsd a seregélyt! Lám közeleg szüretünk.

Nyárvég mosd az edényeket el jól! Légyen az új bor
mézes, nem borecet! Hagyd, hadd érjen a fűrt!

Október: vénasszonyok évadakor föl a puttonyt!
Lábad előtt maga is ittas a mustfokoló.

Fél köpenyét a kifosztott hegyre reáteritette –
Szent Mártonra kocintsd hát legelőször a bort!

Majd hó hull. Lezsirozzad a prést, s tégy-végy kicsi pincéd
szép boltíve alatt s csak hordódra ügyelj!

Anakreon vigasztal

Barátok kihasználtak?
Szerelmek megaláztak?
Utcán zsebesek loptak?
Mások hosszan kinzattak?
Sebre ecetet adtak?
Lelked szétnyuvasztották
köpenyednél is jobban,
mire kockát vetettek?
Bár rajtad mit se nyertek,
csupán neked lett közöd
a bűnhöz – áldozatként?
Magad átadtad nekik,
így lett tied szégyenük
s helyettük a furdalás?
Töltsék most annyi eléd,
hogy percre elzsibbadjon
a csak miattuk önvád?
Bor édesítse itt a
befelé nyelt könnyeid,
ne vegyítsd még fröccsöd
a Léthe vizével!

Anakreon őszi dala

Hegyoldalban szőlőskertek és
a kertek széliben kerítés
kettős szögesdrótja közt végig
a Balaton kékklik, kékklik.
Árva lett a gyalogut,
pincémig fut a gyalogut.
Fejem felett nem cikkansz már,
szivárványszín szép madár,
elhagyta a löszodud.
Magam vagyok, te, gyurgyalag,
és minden, minden az ég alatt
nekem már csak fügemag,
minden dolog fügemag.
Hogy végül is a bor maradt.
A bor maradt.

Részeg fürdőzés

— *Anakreon a sajkódi strandon* —

Ahonnán a bor való,
a Badacsony
vállá még idekéklik –
de én itt,
az öbölszéli
sekély vízben
már Tihany alatt hagyom
hogy hempergessen
csak a Balaton.

Nincsen
most árva gondolatom
s vágyam se nagyon.

Hullám hullám után szemembe freccsen.

S én élvezélem át
az ősteknősök boldogságát.

Егyүгyű bordal Ixionnak

Forog a Föld,
pörög a pohár.
Nincsen előre.
S nincsen vissza már.

A Föld forog,
a pohár pörög.
Boromban Nap s Hold dülöng.
Minden kör
örök –

hát ne múljék ez se,
minek te meg én
vagyunk most
– lehessünk mindenkor –
a közepén

Anakreon szól, két arácsi fához...

I.

Milyen jó, hogy nem láthatok belé az emberi fejekbe, csak helyettük fiaidnak ért kobakjai kínálják nekem agyacska-forma bélüket. Megállok alattad ez őszben, te megtámasztod a biciklimet s én pedig áldalak téged, hisz még a gondolatom is kitaláltad, mikor négy-öt szemedet gurítottad felém. Lelkemnek te adod a vigaszt, hegedő sebeimre a fibrint, ha összeroppantom párban a gyümölcseid, drága diófa.

2.

Öreg barátom vagy, páfrányfenyő fa, Ginkgó Biloba!
Őslények jártak szüléd lombja alatt még,
dinoszauruszok legelték leveleitek valaha.
Most meg már itt találkozom veled,
hol egy idő óta járok-kelek közeledben,
s Te leskelsz be az arácsi lánykollégium ablakain.

Balatonfüred, 2000. X. 2-3.

Anakreon üzen

A világ végén, Thulén
is túl, egy lánykollégjum
ebédlőjében, a hósztin
poharak és tányérok
porcelán-aljára a
tőled kapott vérkőből
való gyűrűvel piros
szíveket karcolgatok,
hogy tudd: téged szeretlek.

Anakreon naplósoraiból V.

Nem álom és
nem látomás.
Az őszi erdőn vaságy
a fák alatt, akárha
fehér csontváz.
Rozsdás sodronyára
rostálódni hullongnak rozsdás levelek.
Lábánál rozsdavér tócsa.
Matracai, mint a rajta
hajdanvolt aluvók tüdei
elrothadtanak. Lehetett volna
enyim is: kollégiumi,
katonai vagy kórházi ágyam.
Föl- és fölfuthatna reá
szeder vagy vadszőlő,
kire most egy korhadt törzsű fa
készül lerogyni,
s oly fáradt, akárcsak én,
hogy túl sok is már az a fény,
mely odvából
szemembe világol.

Arács, 2000. X. 21.

Anakreon naplósoraiból VI.

Mindig csak érő gyümölcsseitekről
ismertünk rátok.
Akkor becéztelek én is csupán titeket
igazán, embermód, ha ideje volt
a fehér epernek, a fekete meggynek,
a sárguló baracknak, a kéklő szilvának,
a zöldszemű mandulának vagy legutóbb
a barna diónak.
Most már Halottak napja jó,
s mindnyájan zörögtek a szélben,
egyformán kifosztva általunk,
még lomb-ruhátok se hagyta
a szigorú őszejátatok.
Szóltok külön-külön hát
benneteket, testvéreim:
– Te vagy az eper, te a meggy,
a barack és a szilva,
a mandula s a dió,
öllelhessem mindnyájatokat át majd,
mielőtt újra rügyeztek!

Arács, 2000. X. 25.

Anakreon emlékezik

Eszembe jutott minap
néhány régi részegség,
kamaszkoromból való.
Zsenge fiúcska voltam,
először mérkőztem még
poharakkal akkortájt:
volt, ki sem szolgált pincér.

De egy estén mégiscsak
annyit ihattam egy kis-
város kerthelyiségében, hogy
bizony dülöngve mentem
a kocsmái illemhely
fele. Vadgesztenye-ág
rügyszett fölöttem épp
oly ragacsos ragyogással,
akárha füttykösöm búbja.

A kilencszázhetvenes
évek második felében
keserű lehettem én
igen, mert amikor meg-
láttam a piszoárnak
lefolyó-lyukacskáiból
kirajzolódó kereszt-
ábrát, dacosan ottan,
mellé a porcelánnak –
a padlóra pisáltam.

Arács, 2000. november 1.

Anakreon naplósoraiból VII.

Októberi párában
Áttetszőn ragyog
A Balaton tüköre,
Akárha azúron a lehelet –
S nem törlik madárszárnnyak
S nem karcolják madárcsőrök,
Csak a parton süttetik maguk a Nappal
Récék, sirályok.

Smaragd szőlőszem csillan ujjaim között.
Levél pilinkézik a tóba.

Egy távolodó csónak a fínom ködbe vész – – –

Nem ezt akartam mondani!
Fogom az ollót és szakállamból
kinyesegetem az ősz szálakat,
mire megjössz.

Átlátszóbb vagyok én a tónál, nézd!
Játszani veled
Eszem ágába se jutna:
Őszintébb lettem, mint a
Lombjaitól fosztott őszi liget,
Mely lassan telik varjúkárogással.

Arács, 2000. X. 20.

Anakreon naplósoraiból VIII.

Metszik a szőlőt már a Szentgyörgy-hegyen,
S te még nem írtál verset az idén, barátom.
Pedig nem feledted azt a hársat sem:
Gyökere úgy megemelte a járda
Burkolatát, mintha csak egy gyermek
Lábujja puha antilopcipő orrát.
Aludtál már a szobádban ott.
Tán arról álmodva, mily nagy az én szerelmem,
Én meg nem mertem, csupán szőlőmagokkal,
Kocogtatni az ablakot.

2000. jan. 15.

Anakreon novemberi imája

Kevéske borunk lett az idén, Uram.
Rég kiforrott már, színe nem törött meg,
Rendben szunnyad a hordájában.
Nincsen már munka se azzal igen,
S tiszta a pince.

Mit tegyek, Uram, hogy azért
Tovább szorgoskodhassak közeledben
E hegyoldalban a teremtésen?

Hadd számlálhassam még
Azt a nehány levelet,
Amit ágakon, szőlővesszőkön
Fennhagytál e ragyogásban!
Te a madárkák aláhulló tollait,
Én meg a sárga-vörös lomb-maradékot:
Egy, kettő, három – – –

Kell, hogy annyi hiábavaló emberi igyekezet
Közt legalább ekkorka értelmes föladatot
Bízzál rám a Nagy Egészből!

Arács, 2000. XI. 14.

Anakreon sóhaja

*(Mikor udvarában
Az öreg almafa kiszáradt,
Tövébe Izabella-szőlőt
Ültetett nagyapám...)*

Bár sudaras
Fácska lehetnék újra!
És Te zöldszoknyás, drága,
reám föl- s fölfutosó
Vadszőlő volnál!

Összefogódnánk.

Nemcsak a mennyben,
De: gyökereinkkel!

Balatoni disztichonok

Intelem a gyermekkorból

Álmomban még peng a kapája, s mindig a rendek
végibe, hűsre teszi a demizsont nagyapám:

– Irtsd, ki fiam – szól –, mind a szulákot és a paréjt!
Tudj haragudni is ám! Irtsd, ha se haszna, se szép!

Ugyanarról, palinódia

Néha számarkóró vagy vadkapor ér ide széllel –
ritka vagy illatos, -így én sose bántnám azt...

A jó hírrel ordonánc

Elszaladott az idő? No de szembe ki jó? Maga Bacchus;
teknőcön lovagol, kis tökü, nagy pocakos...

Anakreon a hóhérához

Ünnepi nyakkendőm megkötni se tudtam önállón –
Aggasszam magamat pont' köteledek okán?!

Anakreon átkozódik

Írd s mondd: mind janicsár aki lelke nem illik e tájba.
Úgy a borospoharuk váljon egérizüvé.

Anakreon intése

Itt a tavasz már, itt van s dögszagu fák nyiladoznak
Árnyuk alatt ne kocints, döngnek az emberek is!

Pannon fölirat

Mért nem mondja a páva, hogy: URR-KHURR? Csőribe szőlőt
adtam, egész fürtöt. Címerem állata így!

Egy hordó dongáira
– zánkai krétával

Glória és koszorú – dehogy is kért illyet az ember.
Környül övezze fejem csak szőlő-diadém

S tó locskolja zenéjét ingyen a fülbe csodásan.
Tarts, ha beléd karolok, édes Líber atyám!

Nagyapám reménye

Mindig adott okot az örömökre a hegy: szüretnek múltán
Ott száradt a karón az unokák bilije.

Anakreon testamentuma

Holtom utáni vidám pincszerekből ha hazatértek
S mellettem vinne éppen a kacska utatok,
Loccsintsatok porom felé maradék borocskát,
Ám a csillagok alatt én majd azért se haragszom
Már, ha testvérien lepösöllitek a siromat.

Pannoni érem oldalai

I.

Szállnak a szenderek ágya körött a lugasban,
A gyerek-ágy csöpp rácsai közt is, pödrik a nyelvük,
Szállnak részegen, illatoznak a petúnia-kelyhek.
S itt a gyerek, szíromingben szendereg: én vagyok éppen.

II.

Koppan az éjjeli pávaszem ablakomon nagyot és már
Éberen leskelem én a szilvafa ágai közt, hogy
Most oly száraz a tenger a Holdban fönn, mint amilyen lesz
Holtom után harmincezer évvel a Balaton majd.

Zánkai kalendárium

(Január)

Íme a tél irkája rigók pici lába nyomával:
Hóban az ékezetes ipszilon águ betűk.

(Február)

Éjszaka fagy. S rügyezik farsangra a barka, kipattant.
Jaj, szentelje a lágy, lázas eső, ne a könny.

(Március)

Hej, ártéri füzek! Zsiborogni a véretek érzem
Arteriámban! Igen! Zöld haju, szép szüzeim!

(Április)

A szerelem-ragacsos vadgesztenye illata bódít,
Nyílik a fűtös akác, szállnak a nyárfapihék.

(Május)

Tölgyfavirágzáskor finomabb zamatú valahány kút
S forrás errefelé. Így igyad itt a vizük!

(Június)

Csillan túlhan a Boglár- és a Fonyód-hegy opálja.
Türkiz a tó. Ragyogó légy hát, márga, iszap!

(Július)

Rózsaszínű felhők. Halovány lila alkonyi párák.
És az alámerülő Hold aranyozta habok.

(Augusztus)

Két esztendeje volt, hogy a csonka-Nap átfért
Lombok résein, ám mégse fogyott el a fény – – –

(Szeptember)

Ez lettem, sose szégyelj! Bőven termő bamba diófa.
Megbotozott teli ág. De aki bárkinck ad.

(Október)

Borban igazság? Ott sincs. Seprőnélküli alján
Irgalmas-keserű mandulaíz csak, öcsém!

(November)

Mily sűrű köd fedti tükröd, kései, mély Balaton! Gyúlj
Mindenszenteki mécs! Védj tavat és temetőt!

(December)

Hóban a nyár meg a nyír, meg a berkenye és a fenyő is.
Hadd lépjek gyönyörűn 41 évemen át!

Őszi borospohár fölött való dal Zánkafürdőről

Bárány Délibábnak

Arany és vörös,
Bordó, lila s rozsdaszín
Lángol az őszi fáknak
Lombjain.

Akárha a hegyről
Láva ömölne
Le olvadtott ércként –
A szömörce.

Barnán
Ringadoz a nád,
Megadón bókolnak
A bóbiták.

Mintha nyár izzana még,
A tó csak
Egyre ké kell mögöttük.
Egy csónak

Partra vonva már,
A horgász-gazda
Fordította télire –
Vár a tavaszra.

Hát ezért a ragyogásért
Nem keltek útra a fecskék itt,
Bögyük alatt a víz
Vakítva föl-fölfénylik.

A túlsó, párába bújt
Somogyi oldalon
E tücsöknyi dalom
Se hallja a Balaton,

Fáradt hullámverését
Innen hallgatom – - –
De több is mint elegendő
Nékem ez alkalom;

Szívemet már
Ez az őszi Nap süsse,
Hogy hozzám hajoljon minden időben
S idetérjen mind a tér,

Föld, víz, ég öleljen, s az összes elem
Jobban, mint a szerelem,
Legyen
Velem,

Ha ránk pendülne a jég ezüstje
S majd takarónk lesz hóféhér.

Anakreon naplósoraiból IX.

Elbújnék, el, a mezőben és a vadonban is én,
Mert megtalálna ugyis, ha játszna velem
Bár csak egy évet: a Szerelem.

Tavaszontra kiszáradt patakok medreiben
Ha a régholt forrás fele lépdelnék,
Az a fecske te volnál, aki szárnyaival
Úgy súrolná a bokámat, akárha a hab.

Jó nyári esővé meg kánikulába' ha válnál,
Megengedném, hogy tenyeremnél átszőgezz,
Hanyatt réti fűben tárnám karomat szét,
Hisz századok óta mosdatod a Balaton partján
A homokkő-Krisztusokat is.

Őszre reám fölfutosó, illatos vadszőlő ha lehetnél,
Télre pedig őzike, vajh, aki megharapdálná a kérgesedő
Szívemet.

Elbújnék, el, a mezőben és a vadonban is én,
Mert megtalálna ugyis, ha játszna velem
Bár csak egy évet: a Szerelem.

Tapolca, 2003. VI. 19.

Anakreon augusztusi imája

– Anno Domini 2002 –

Bárcsak unalmas, sorstalan életet adnál, Uram,
Eseménynélküli hosszú éveket és távoli véget,
Hagyva, hogy napra nap magam színezhessem, akárha
Kifestőkönyvet, mert örömödre tenném majd le öledbe.

Megvan a többi: ez a hegyoldal, az a tó,
Köztük a partra futó szőlő rendjei.
Látod, itt hunyorgok a Napba feléd,
S Te fénymaszkot adsz az őszintéknek.

Zánkafürdői Anakreon

Árnyékod arcomon
Csak annyi volt, mint
A búcsúzó fecske
Szárnyának rebbenése,
Ám távolodásodat
Hallva hallom –
Barna cipőd kopogása
Az aszfalton fényes
Vadgesztenyék kopogása.
Szemem látásodra hát
Nem fénylik többé föl soha,
Bágyadtan az alkonyi
Napnál szétnéz még
A nélküled-tarlók
Szélínél néhány szál
Kikerics kedvéért.
A Balaton mellett
Egykedvűen térek le már
A kiszáradt Csorsza-patak
Medrébe, s lépdelve
A valahai forrás fele
Várom, hogy könnyű ujjad
Helyett vállamra hulljon
Az első hópehely.

Jámbor hasonlatok szüret előtt

Akárha stációk föl
A Kalavári hegyig,
A szőlőtövek is
Egymást követik.

S ahogy Krisztusurunk
A kereszten függött,
Úgy lelsz a vesszőn
Mézarany fürtöt.

S miképp az Édes Jézus
Vére kiontatott,
Gyümölcsszemekből
Sajtolunk harmatot.

S e szőlő-könnynek szintúgy
Hordóba kell jutnia,
Mint ahogy sírba szállt
Az Istenfia.

És mert a sziklabetűben
Megdobbant szíve megint,
Pincehomályból a vére
Borként újra a fényre kering.

Pincehegyi Erato – a múlt századból

Otthonosabb
E présház-szoba,
Mint megannyi
Parti szálloda,
Attól, hogy fölfordított
Mustkádón
Hajthatom össze
Hazám: a hálózásakom.

Pergola rácsra
Fut föl a rózsza.
Fut föl a szőlő
Szürke karóra.
Inda, arany kacs,
Bab fut utána.
S pergola hüssén
Olvas a lányka.

Bár sudaras
Fácska lehetnék!
És Te pedig
Vadszőlő ha volnál!
Rám fölfutosó.
Összefogódznánk.
Nemcsak a mennyben,
De: gyökereinkkel!

Szivembe talált így
Ámor nyila épp,
Ahogy a gyomszál
Kalászos fejét
Totyakos fügének
Lila húsába,
S utilapu közepébe
Hajítottam én.

Kúpalakú két
Hegy fele csábítsz:
Kéklik a Tóti
S kék a Gulács is.
Cirmol a pillám
Még közelebbre:
Idepiroslik
Melleid epre.

Cirpel a tücsök,
Míg berugok én,
Libben egy szoknya is
Potykauszonyként.
Ácsi, tücsök, húzzad
Fülembe, de ingyen.
Sodorja a víz már
Békalencse-ingem.

Érik a szőlő,
Készül a jó bor.
Tintalevet szűrj
Bodzabogyóból.
Ehhez a vershez
Kell a tücsök még.
Kertbe szökött már
Őszi hűvösség.

Túl a hegyen hogy
Megy le a Nap,
Hűvös az alkony
A fa alatt.
Hold kel a lomb
S pince fölött –
Hagyd poharadban
Majd ha dülöng.

Már keserű, mint
Sárgabarack-mag:
Vénül az óbor,
Bárki torozhat.
S ámul a kortytól:
Hogy-hogy a régi
Csókjai mézét
Visszaidézi?!

Tóti, Csobánc-hegy...
Vénülök, és nem
Nőtt a világ meg
Mégse köröttem,
Mint nagy esők
Mosta homokkő-
Szentnek a tájban
Sok sebe tágul.

Mi van
Hátra?
Egy aktus,
Mi pajzán ábra
Volt csak az
Etruszkoknál,
Ha magadtól
Eltuszkolnál!

Az vagy nekem,
Akárha
Jézusnak
A bor.
Csak oly
Pohárka,
Ami tőlem
El sose mulhat.

Anakreoni dal

Árpacipómra mézet
Csordított a szerelmem
S boroskancsóm, a nagyot,
Kellett számhoz emelnem.
Szerelmem látta, ahogy
A húrok közé csapok,
Mert nem kezemmel kaptam
A melle után, nem, nem,
Gyöngéden néztem csak ott,
Simáltam szemmel szakadatlan,

S nézek...
Mert táncol az én szerelmem
Ki árpacipómra csordított mézet.

Catullus a Szentgyörgy-hegyen

Hozz szentgyörgy-hegyi bort, leányka, nékem,
mint a mandula, épp olyat, kesernyést.
Tölts hát a poharamba, mert a részeg
bogyóknál a szemem ma részegebb már.
Ciszternák vize is szaladjon innen,
árjától féljenek itt a bornemisszák.
Kínál Bacchus urunk a hordajából!

Horác Leuconéhez

Istent háborítod,
– kérdeni bűn,
mit hoz a sors nekünk!

A számmisztika szír
ostobaság,
Leucone, sose

Faggasd! Bár aminek
jönnie kell,
tűrve viseljük azt.

Tán jó éveket is
ád a magas
Juppiter, ám lehet,

Hogy már elmos a tél,
mint ahogy a
tenger a habkövet...

Bölcs légy! Sebtiben úgy
fejtsd a bort
s metszd meg a zöld reményt

Fontoltan. Fukarul
bán az idő,
szólni alig hagy itt.

Hát élj most! De ne bízz
abban, ami
még ezután jön el.

Horác Thaliarchushoz

Lám, hófehér szentgyörgy-hegyi fákra hull
Sűrű pehely s szőlők sora horgadoz,
Fenyő belégörnyed gerincen
És a Tapolca felől futó ér most

Jég foglya. Tégy hát tűzre akáckarót
És pinceajtót nyiss, a lopóüveg
Ragyogjon e télben nekünk csak,
Teljen arany boraiddal, ej!, meg.

Jóvéteődik mind ami rossz ugyis
Az ég alatt, elfárad a szél, csitul
S nem birkolódzik majd a ciprus
Szép derekával, a gesztenyékkel.

Hány új nap az, mely még ezután jön el?
Mért kérdenéd. – csak csapd a bevételek
Közé, s amíg ifjú vagy, el ne
Hagyd szaladozni időd szerelmes,

Táncos találkák nélkül, öreg korod
Hisz messze sincs; őszén s kötekedve jársz...
Ma szállni hív a végtelen tér
Vagy cicerélni keríts zugot hát,

És tudd, azért sikkann nevetése a
Lánynak, hogy rálelj, bárhova bújt el ő;
A záloghoz húz egészen,
S mérges is lenne, ha már kerülnéd.

Horác Ligurínushoz

Nem hajtod fejedet,
hetyke kamasz
(Vénusz imád hiszen),

Kölykös szád ive szép,
még pihetoll
van bajuszod helyén,

Ám jó férfikorod
s hosszú hajad
illeni nem fog az

Arcodhoz, mi pirul
mostan akár
friss piros almahéj,

Min holnap komoran
döfköl a rút
szőr, Ligurínuszm,

S brázdált bőrt simogatsz
és keserűn
tükrod előtt motyogsz:

„Bár lett volna eszem,
e mai vén,
zsenge koromban is,

Vagy volnék gyerek itt,
tisztá szívű,
– az, aki voltam én!”

Pierre de Ronsard
Anakreon okfejtése

Tenger vizét a Föld beissza,
A Föld vízből hörpölnek a fák,
Szél kortyol tengert égbe vissza,
Csapzott halászt fény itat legalább,
S a Hold kékjétől fogy el a Nap;
Fönt és alant minden szomjuhoz': Ím,
– Követve ősi jogukat –
Miért ne innánk, feleim?!

Jean Richépin
Egy ballada ajánlása

Herceg! Illetlen testrésznek mondják
A borvirágos orrod. Csak váltig
Emelints köré kupából szoknyát,
S ne törődj vele, hogy ki mi látszik...

Clement Marot
A bor a látásnál is többetérő

Most szememre homályt vonsz, bor,
Mégis csodákat engedtéll látni,
Tiltanak tőled, legjobb barátomtól,
Irigylem, kinek jut bár pohárnyi.
Te vagy az egyetlen cimborám, ki
Nem hagysz károgó vészmadaraknak;
Nélküled teljes testem a sárba rogy.
Szememre sötét éj csőre lecsaphat:
Inkább veszítsem el az ablakot,
De egész házamat?! – bolond nem vagyok.

Emile Goudeau
Óda a borhoz

Sej, ha borrá változna egyszerre a Szajna,
S akár az égerfa, annyit szívhatnék magamba,
Én boldogan egy híd alatt
Folyóba dőlven áztatnám magamat.
S ha kiparancsolnál onnan, Felség,
Kegyelemért könyörögnék.
Dobj vissza, Henry, jó király, oda.
Maradjon kezeden Párizs városa,
Ház, palota, az erdő Vincennes-nál, –
Csak hagyd meg nekem a Szajná!

Francois Coppée
A bor

Édes doh dől feléd a pince-homályból,
A boltozat fáit salétrom itatta át,
Por és pókháló lepi palackok sorát,
Bennük öregszik minden évben az újbor.

E finom nedű a sorsát még mielőtt
Beteljesítené, kell hogy háborítatlan
Pihenjen a sírbolt-csöndben, s ha pohár csattan,
Ő átmelengeti majd a szívet és a főt.

Lassan elönti egészen a testet,
S a korty gyönyörébe lelkünk belereszket,
Végül titkos harmoniákkal elandalít.

Akár a bor, úgy érik a szonett, sejtem én.
Ki pincében születik, tudja, hogy így van ez rendjén,
Verseken tűnődsz, míg kortyolod vén boraid.

Eustache Deschamps
Saint-Raisen prédikációjából

Ne maradjunk csoda híján,
Architriclin lagziján
Jézus parancsára a víz
Bor lett a ciszternákban is.

Oly szomjas volt mindőnk torka,
Még a víz is jó lett volna.
De mennyivel jobban esik
A bor, mit Isten édesít.

Pierre de Ronsard
Vissza szeretnék gondolni...

Vissza szeretnék gondolni a kedvesre,
Ezért sokat kell, feleim, innom a borból.
Koridon, a flaskákat töltsétek oly jól
Meg, hogy attól vidámodjunk mind ma este!

Kasszandra? Mária? A szám bárhogy nevezte
Is Őt, betűinél többet emelintek százszor.
S most-ifjú Madelonod arcképét már por
Lepi, Bellau komám, szerelmét akkor se feledd Te!

Nem tűz a nap a zöld lugas árnyába,
Rózsa, liliom lángol a kertben, ám káka
Zörög szárazon odébb és mindegyre

Csak szívja a vérét a bíbor epernek.
Jól teszi? Melyikőnk tudja? Hát bor hessentse
El aggodalmaink, koccintani gyertek!

Ismeretlen francia költő imája

Adjon Isten egészséget,
Tartós jókat bőven.
Boldogságot kérek,
Uram, minden időben.
Munkát is, ám ne gyakorta,
De örök fényt a borba!

Charles-Francois Panard

A flaska

Lám, lám
Flaskám,
Nélküled aztán
Unalom
A napom,
Gond-malom.
Dohogom:
Gondolat
Elapad,
Főm alatt
Szívem szakad.
Ám ha téged tartalak,
Istenem, be jól érzem magamat.
Milyen jó látnom formás szép alakod,
Mikor boldog lágyé kod és áldott méhed vár,
Mikor csordulni kezd belőled édességes nektár.
Bárhol is magasztalni tudom már ezt a pillanatot.
Átmelegíted a keblemet, mint senki, lányka se szebben,
Téged óhajtlak, kívüled nincs más, rangot adsz magad, és
Szívemnek jótevője vagy, Te, hiszen megelégit a lelkem,
Nem is vehet erőt rajtad soha a feledés.
Csak téged akarlak egyedül dicsérni örökkéig
Holott meszelt pince hűssében, holott árnyas lugasban
Ücsörögve ezzel a dallal, bár végnekül zenghetném:
Uralkodj kegyesen fölöttünk, fenséges flaska,
Ne múlják királyságod el, üvegecském!

Abbé de Chaulieu és Marquis de La Fare:

Madame de La Sablière vacsorájára írott sorok

Serkents föl Foix hercege
Vénuszt s Kupidót zengeni!
Iriszt is énekeljük-e,
Mi, Anakreon hívei?

Játék, kacajok, tünde báj:
Folyvást Vénusz van véletek.
Jaj, volnék szeretője bár;
Szomjam oltanám eleget.

Tölts hát bort és rózsát hints,
Fontos csak örömünk legyen.
Várj Jövő! A gondot hagyjuk kint, s
Ágyó borús Múlt s Jelen!

Olivier Basselin

Óda

– amelyet a költő tulajdon orrához szerzett

Mennyi finom nedű s ugyanannyi nohabor,
S hány de hány zacskó dohány
Incselt veled, te rőt és viola orr,
Míg hosszú évek után
Ily szép nem lettél! Ám ha el-el nézdel valaki
Egy pohár üvegén át
– mert nem fogsz bornemisszák orrára hasonlítani –
úgy szebbnek látszol méginkább.

Joachim de Bellay
Egy vincellér Bakhuszhoz

Hadd dicsérjem ezt a bort,
Mézes fűrtben gazdag volt,
Maradjon is megbízható,
Ahány ölnyi, annyi akó,
Szőlővirág mind beérjen,
Thenot az ő vincellérje,
Bakhusz úr, néked szenteli,
Szorgalmát s reménnyel teli,
Mivel meg nem csalatkozik
Tavasztól őszi puttonyig,
Mert szülötteföld, anjou vidék
Szaporítja e jó venyigét!

Rainer Maria Rilke
A nagy havak emléke...

A nagy havak emléke
elhaloványul ma,
vörössárga s szőke
föld villan ki újra.

Egy szorgos vincellér
ásóján ilyen a föld,
s nem feledte, mindennél
gyönyörűbb a zöld,

ha majd a kordondrótok
között a szőlő kihajt,
s őt rokonmód ott
átöleli kacsaival.

Muzot, 1923

Rainer Maria Rilke

Mint aki a Szűzanyához...

Mint aki a Szűzanyához
járult esdőn s betegen,
és meg is gyógyult a zarándok,
most markát botja igen
égeti már, akárha zsarátnok,
hát ott
hagyja el, mint karót a venyige.

Szürke karók kazalban, mint kegyhelyen
a mankók, feküsznek ideleenn
beteljesítve a csodát?

S hol van a szőlő nélküle? Őt
látod szaladni táncolva a híd boltíve előtt.

Boldogok, kik véle futnak át.

Paul Valéry

Az eltűnt bor

Drága boromból korty volt hátra
(Nem tudom, mely nap s égöv alatt.),
de bedobtam az óceánba
mint egy áldozati poharat.

Eltűnése, nedűm, ki akarta?
Tán meghajoltam a sors előtt?
Tán szívem titkos gondolatja
volt, hisz a bor, mint a vér, oly rőt.

Mint sistergőn elparázsló szál
rózsa után csak, rögvest kristály-
tisztá lett a víz, ahogy szokott...

Tűnt bor, megrészegült hullámok,
mintha üvölni hallanám ott
a legmélyebben alvó arcokat.

Arnaud de Villeneuve

Az jó egészségért való regulák közül, borivóknak

—1329—

Hogy jól essék, a borból csupán annyit kortyolj!
Ha tiszta italt hoz'sz, gyógyszert veszel magadhoz!
Nedűd megromol olykor, vigyázz, méreg a rossz bor!

Max Jacob

A szegény vak

Világtalan szegény szegény véres könnyet ejt vak szeme
Ám nyomorúságáról nem szól úgy tudja nem illene

Halántékára tapadt haja akárha fán a moha
Vörös bizsukat hord sziporkájuk bár nem látja soha

Mondom vak vérzik a szeme s kövér az asszonyok között
Kedves levélbe fog széles margók huzatos sorközök

Ahogy kell illőn elsimítja szoknyája ráncait
És úgy igyekszik minden mozdulattal mintha látna is

Egy részeges rokona tölt ki más mutatkozna vele
Éppen úgy boldogtalan mint kikkel ez a kocsma tele

S szinültig újra s megint addig itatja a vakot
Míg föl nem bődül szegény s kacag kacag kacag csak ott

François Rabelais

Dal a Pantagruel-ből

Ó, te csordultig
Teli kulacs,
Kotyogd ki a
Titkaid,
Ne késs, itass!
És szomjaznia
Ne kelljen: kér az emberfia.
Megdobbant szíve érted már,
Rád szomjuhozik, isteni nektár,
Benned maga Bacchus atyánk lebeg,
Ez italban van igazsága, csak minket vár,
Nincsen nála győzelmesebb.
Minden magány tőled oly messze vettetett,
Miképpen csalárdság, ármány is távol.
Bárkás Noénak új meg új vesszeje lett,
Vidámult lelke azóta belőled világol.
Egy hanggal könnyörülj rajtam,
Megszabadít bajból a bor,
Ha palackszája pattan,
Arany s rubin csöppje gigánkba foly.
Ó, te csordultig
Teli kulacs,
Kotyogd ki a
Titkaid,
Ne késs, itass!

Karl Theodor Körner

Borðal

Csengő poharak kelyhe
már nektárral teli,
igyunk, társak, mindenre,
ami csak isteni.
Kedv, ki vagy jó ivóké,
légy velünk, vigasztalj,
hogy viharnyi Evoé
vidítsa az asztalt.

Kar:

Titeket vár
ez a nektár,
megújhdás
az ifjuság, –
illő s izmos gondolatja,
legyél üdvöz, Liber Atya!

Bibor leved hörbölöm,
burgundi bor-serleg,
valamennyi csöppödön
át vérem vereslett.
Német-komoly szépséged
nem marad egyedül,
messzi lávák pir fénye
lángodban elvegyül.

Kar:

Csodás erőt
merít e rőt
bor-parázsból
ki varázsol,
ki álmát tette cserélte,
üssünk össze pohárt érte.

Fiatl kebeledben
– *sampány*ban buborék –
ifjuság könnyü kedve,
ég felé szálldossék!
Kínokozta bármi seb:
súlyasincs fájdalom,
mit elbírn egyre szebb
zsenge fiatalon.

Kar:

Szemembe' tűz:
jó hírt betűz,
szívem jobban
meg is dobban,
ürítem pezsgős poharam
rád, ifjúságom, vidoran.

Benne délszaki tájak
vulkánhője van,
s mint szerelmes vágyad
ég – a *tokajiban*;
annyi mennyei gyertya
gyúl, ha szívet s pohárt
lány és fény fele tartva
mondsz férfi-áldomást.

Kar:

Szép szerelem,
maradj velem
édes éden
rejtekében,
a napsugaracskám vagy te már!
Földi üdvömért e pohár...

Koccintsunk utolszorra
ím, barátaim, vár
minket *rajnai* borral
végső pohár immár.
Honszabadság, jó erő,
férfiak kedve s öröm
érjen – légy szüret bő! –
minden szőlőtövön.

Kar:

Rajna körül
gazda örül,
pincéjének
él a német,
s hazára hogy emelintsen
a pohárral három izben.

Tartsa egybe, kérleljük
Istent, víg kompániánk,
maradhassunk együtt,
ne szenvedjünk hiányt.
S hogy Szabadság s Szerelem
csillagát ne vétsük

---

végig át az életen,
zengjük esküvésünk!

Kar:

Az elszánt szív
egyaránt hív,
bánat érje,
öröm árja –
akár szabad, akár fogoly,
érte még egy pohárka bor!

Christian Ludwig Noack
A pápa és a szultán

Pompásan éldel a pápa
– pénzt hoz búcsucédulácska –
s bor kortyol minden áldott nap;
de szeretnék pápálkodni!

Ám megvan keresztje neki,
csolkos nő nem ölelheti,
maga fekszik le ágyába;
mégse lennék én a pápa!

Véget nem ér a dőzsölés,
a tánc a szultán körül, és
a szüzekből ki se fogy tán;
bárcsak volnék én a szultán!

Szív, vigadsz idejekorán,
hisz tiltja néki a Korán –
a borból nem ihat semmit;
nem szeretnék szultán lenni!

Pápa és Te, Szultán, így én
egész sorstok nem irigylém;
ámbar tudom, mikor vóna
jó: lenni szultán vagy pápa!

Mert lánykámtól csókot kapok,
úgy érzem, hogy szultán vagyok.
S ha előttem a pohárka,
ismét én leszek a pápa.

Gotthold Ephraim Lessing

Anakreonhoz

Szájtátva hallgattuk Anakreont,
Kodruszt ásítva, hogy mit se mond.
Anakreon, szívünkhöz szólj! Játssz!
Senkit sem fog el ásítózás.

Hallgatsz? Pillantásod is beszédes:
Feleim, Bacchus küldte levél ez.
Mondod, hogy tanárod volt a bor.
Vivát! Enyém is hadd legyen akkor!

Vincent Muselli

A nagy borisszák

Dalomból a dicséret tán majd méltóképp dől,
Hogy Bacchus nevében zenghessétek vissza,
Ti drága cimborák, mert borissza
Száraz gigátok nem kér másnapos igékből.

Értetek mosolyognak az almák, a fürtök
Azért mézesülnek, hogy teljék pohártok,
Így nyer az ember bor által boldogságot:
Zálogba tette bár díját a tudós, és töltött...

Minden este, ha kiürülnek a palackok,
S a szív s az ész beszívta már e malasztot,
Kezdetét veszi a sétapálcás zarándoklat,

Akárha Paradicsom fele, tart a menet,
Mely hónapos szobákat sorba zaklat,
S rossz álmukból ijeszti föl a házmestereket.

Részlet egy interjúból, amit a szerzővel Kellei György író készített: „Ha met-szőlló hegye karcolná Anakreon kézfe-jét, az én vérem serkenne ki. Csodálatos, hogy több mint 2500 éve énekelteti a bor- és vers-barátokat. Álarca mögül so-kan szóltak: Goethe és az általad emleget-tett Csokonai például. (Bárcsak jó tanítvá-nyuk lehetnéek!) Több okom is volt, hogy formáit, hangját és motívumait a magam verseibe vegyítsem, vagyis: hogy egyik, az utóbbi életszakaszomban mímelője le-gyek.

1.) A Balaton partján élt őseimnek, ameddig visszatekinteni tud a család, mindig voltak szólói.

2) Borról és szerelemről verset nem írni ezen a tájon: bolondság.

3) Anakreon segítségül névjegyét ad az időből kikökönt vagy kibillentett em-

bereknek. (Amikor ezeket a sorokat írom, már majdnem esztendeje, hogy csak gyerekverseim sikeredtek. No, ezek előtt írtam ezeket az (ál-?) öreg vallomásokat negyven éves fejjel a borvidékeken.

Hajamnak nem volt se híja, se hója igen még Boglárán, Füreden, Arácson és Tapolcán... Remélem, hogy az igazi „ősz-kéim” már időben fognak megszületni!)

Németh István Péter 1960-ban született a Balatonhoz közeli Tapolcán. Irodalomtör-ténész, költő és verses műfordításokkal is szívesen foglalkozik. Könyvet írt Batsányi János, Keresztury Dezső, Czigány György és Kerék Imre költészetéről. Több önálló versgyűjteménye van, évente úgyneve-zett irkákba rendezi és adja költeményeit és műfordításait.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

ISSN 1787-6877

Felelős szerkesztő: Szondi György
Szerkesztő: Király Farkas
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

ISBN-10: 963-8478-50-0

ISBN-13: 978-963-8478-50-4